

Артур Конан Дойл

Райгітська загадка

Минув якийсь час, перш ніж здоров'я мого друга Шерлока Холмса цілком відновилось, — адже воно неабияк похитнулось від нервової перевтоми внаслідок неймовірно напруженої роботи навесні 1887 року. Вся історія з Нідерландсько-Суматрською компанією й колосальними махінаціями барона Мопертюї ще надто свіжа в пам'яті публіки й надто тісно пов'язана з політикою й фінансами, щоб про неї варто було розповідати зараз у цих нотатках. Проте вона своєрідним чином вивела нас на унікальну й дуже складну проблему, яка подарувала моєму другові нагоду продемонструвати цінність ще одного виду зброї з великої кількості інших, з допомогою яких він усе своє життя боровся із злочинами.

Переглядаючи свої нотатки, я бачу, що було чотирнадцяте квітня, коли я одержав телеграму з Ліона, яка повідомляла, що Холмс лежить хворий в готелі «Дюлон». Не минуло й двадцяти чотирьох годин, як я вже був біля ліжка хворого й з полегкістю переконався, що нічого жахливого прояви недуги не віщують. Проте залізний організм Холмса не витримав напруженого розслідування,

що тривало понад два місяці, протягом яких він ніколи не працював менше п'ятнадцяти годин на день, а нерідко, як він мені признався, робота не переривалась по п'ять днів поспіль. Блискучий результат його зусиль не врятував його від реакції на таке страшне перенапруження, і в той час, коли по всій Європі гриміло його ім'я і коли його кімнату було буквально по коліна завалено вітальними телеграмами, я виявив, що він став жертвою найчорнішої депресії. Навіть усвідомлення того, що він один домігся успіху там, де зазнала поразки поліція трьох країн, і по всіх статтях переграв найпереввершенішого в Європі шахрая, не могло подолати його нервового виснаження.

Через три дні ми разом повернулись на Бейкер-стріт, але було очевидно, що моєму другові набагато більше користі принесла б зміна обстановки, та й мене неабияк приваблювала думка провести весняної пори тиждень у сільській місцевості. Мій давній друг полковник Хейтер, якого я колись лікував в Афганістані, купив будинок поблизу містечка Райгіт у графстві Суррей і часто запрошував мене до себе погостювати. Під час останньої зустрічі він сказав, що з радістю виявив би гостинність і до мого друга, якби той приїхав зі мною. Я вдався до дипломатичних маневрів, але коли Холмс зрозумів, що нас

запрошують у холостяцький дім і що він матиме цілковиту свободу, то погодився з моїми планами, і вже за тиждень після нашого повернення з Ліона ми опинились під дахом полковницької господи. Хейтер був бувалим у бувальцях старим солдатом, який побачив світу, і незабаром, як я й сподівався, він виявив, що у нього з Холмсом чимало спільного.

У день нашого приїзду ввечері ми, пообідавши, сиділи у збройовій кімнаті полковника. Холмс розлігся на дивані, а ми з Хейтером тим часом роздивлялись його невеличкий арсенал вогнепальної зброї.

— До речі, — раптом зауважив полковник, — я візьму один з цих пістолетів нагору на випадок тривоги.

— Тривоги? — здивувався я.

— Так, ми тут останнім часом трохи налякані. Минулого понеділка пограбовано дім старого Ектона, одного з наших місцевих землевласників. Збитків заподіяно невеликих, але злодії ще на волі.

— І ніяких ключів до розгадки? — спитав Холмс, косуючи очима на полковника.

— Поки ніяких. Але справа ця незначна, такий собі дрібний сільський злочин. Після тієї гучної міжнародної справи, містере Холмсе, він не вартий вашої уваги.

Холмс відмахнувся від комплімента, хоч з

його посмішки було видно, що він йому приємний.

— А чи немає якої-небудь цікавої деталі?

— Як на мене, немає. Злодії обшукали бібліотеку і одержали за всі витрачені зусилля дуже мало. Все там було перегорнуто догори дном, шухляди столів витягнуто, книжкові шафи перерито, а взято дрібниці — один томик Гомера у перекладі Поупа, два позолочених свічники, прес-пап'є зі слонової кістки, маленький дубовий барометр та клубок шворки.

— Який дивний асортимент! — вигукнув я.

— О, хлопці, мабуть, хапали все, що потрапило під руку.

Холмс забуркотів на своєму дивані:

— Поліція графства мала б зробити з цього певні висновки. Адже цілком очевидно, що...

Але я застережливо підняв палець.

— Ви тут для того, щоб відпочити, дорогий друже. Заради бога, не беріться за нову проблему, поки у вас нерви геть розшарпані.

Холмс знизав плечима, з комічною смиренністю глянув на полковника, і розмова потекла по менш небезпечних каналах.

Проте усім моїм професійним зусиллям судилось пропасти марно, бо наступного ранку ця справа навалилась на нас так нагально, що не було ніякої можливості зігнорувати її, і наші гостини в селі набули такого повороту, якого ніхто з нас не

сподівався. Ми саме снідали, коли до нас влетів дворецький полковника, забувши про всі правила пристойного поводження.

— Чи чули ви новину, сер? — задихаючись, вигукнув він. — У Каннінгхемів, сер?

— Знову крадіжка? — перепитав полковник, і його рука з чашкою кави застигла в повітрі.

— Убивство!

Полковник свиснув.

— Боже мій! — мовив він. — Кого ж убито? Мирового суддю чи його сина?

— Ні того, ні другого, сер. Вбито Вільяма, кучера. Куля влучила в самісіньке серце, та й по всьому.

— А хто ж його застрелив?

— Грабіжник, сер. Вистрілив і миттю зник. Він саме дістався до вікна комори, коли Вільям застукав його на гарячому й загинув, рятуючи хазяйське добро.

— Коли це сталося?

— Минулої ночі, сер, близько дванадцятої години.

— А-а, тоді ми зараз там будемо, — мовив полковник, спокійно беручись знову за сніданок. — Препогане діло, — додав він, коли дворецький вийшов. — Тут у нас він перший сквайр, цей старий Каннінгхем, і дуже порядна людина. Це його вб'є, бо кучер служив у нього багато років і був гарним